

El silenci resignat

Passatgers de Ryanair , ahir als mostradors de l'aeroport de Vilobí.
Foto: ANNA PUIG.

Ens hem de llevar a les quatre de la matinada. Cal anar a Màlaga per feina -fa molts anys que hi anem-. Temps enrere, quan els vols començaren a sortir de l'aeroport de Vilobí, ens va semblar que el cel s'havia apiadat de nosaltres. Però, ara s'ha acabat. Ja no hi ha avions des de Vilobí per anar a Màlaga, com no n'hi ha per a molts altres destins. Cal tornar a desplaçar-se a Barcelona. (Merda!) Conduir de nits per l'autopista, travessar l'urbs i endinsar-se en plena foscor cap a l'aeroport. De sobte un rètol ens dóna a escollir entre la terminal 1 i la terminal 2. I naturalment, triem el camí equivocat. Al cap d'uns moments apareix una gran lluminària. Sembla que som en un altre món! Descobrim que s'han edificat unes

torres de vidre per a aparcaments, que en el contrast en la nit obscura causen un gran impacte visual. Busquem els horaris de sortida dels avions de Ryanair. No hi són! Moltes companyies, però no hi ha aquesta. Finalment ens diuen que aquests vols surten de l'altra terminal. De la vella. (Ostres!) Precipitadament agafem un bus que fa de llançadora entre les dues terminals. El temps se'ns escurça! Però ens deixen al vell i tronat aeroport de sempre i encara ens podem posar a la cua. Ara ho trobem tot més brut i decrepit. La majoria de botigues estan tancades, amb una lona que les cobreix. No feien calaix des que els vols importants varen anar a l'altra terminal. Fins i tot és impossible de comprar un periòdic. Després de molt de camí a peu entre els espectres de negocis clausurats, i de passar els inefables controls, estem en disposició d'agafar l'avió. Són les sis del matí i ens espera una jornada llarguíssima.

L'anterior alcalde de Vilobí, Joan Busquets, ens deia dies enrere que ha estat una llàstima que s'hagi consentit que Ryanair anés a instal·lar-se a l'aeroport de Barcelona. Es digui el que es vulgui, es pot preveure que a poc a poc la majoria de vols es traslladin a la Ciutat Comtal, perquè allà hi ha més capacitat de negoci. Quan es va començar a parlar del tema, les persones que ocupen càrrecs importants a les comarques havien d'haver mobilitzat i enervat l'opinió pública, i fer tot el possible per evitar aquesta desubicació. També aquí s'ha de posar de manifest la falta d'un lideratge comarcal, que fes sentir la seva veu. Cada part fa el seu paper, però ningú no entoma amb responsabilitat de buscar la resolució d'un conflicte. En tot cas, les gestions han estat assenyalamment insuficients, malgrat les pròdigues subvencions que s'han entregat a la companyia perquè segueixi instal·lada a l'aeroport gironí. I ara la constatació de que Ryanair no permet reservar vols més enllà del mes de març és un mal presagi. Es parla que constitueix una nova pressió de la companyia per obtenir més prebendes però preocupa que desatenguin un mercat com aquest de manera unilateral i

voluntària. Si segueix per aquest camí, l'aeroport pot esdevenir espectral, testimoni mut d'una època passada, enmig dels complexos d'hotels, aparcaments i serveis que s'han aixecat al seu entorn i que més endavant poden resultar inútils si els vols es retallen fins a l'extrem de fer-lo econòmicament insostenible. El director de l'aeroport ja va manifestar suara que “es preveia un hivern complicat per la menor incidència dels vols”. Les alarmes estan disparades, encara que aquí tothom està acostumat a mirar cap a una altra banda i a esperar que les altes instàncies ens ho arreglin.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 05-12-2010 Pàgina 80

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/341465-el-silenci-resignat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mesSocietat&utm_campaign=rss